

Arrest

nr. 201 144 van 15 maart 2018
in de zaak X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2017 tot afgifte van twee bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 augustus 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. KEULEN ook verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 december 2015 dienen de verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 26 april 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag ontvankelijk.

Op 6 juni 2017 liet de ambtenaar-geneesheer weten dat de overgemaakte medische gegevens onvoldoende zijn om hem toe te laten een volledig en objectief medisch advies te verstrekken. De verzoekers werden verzocht om verslagen van een gastro-enterologisch onderzoek, hospitalisatieverslagen en verslagen omtrent de huidige medicatie voor te leggen.

Op 30 juni 2017 stelt de ambtenaar-geneesheer zijn advies op.

1.2. Op 30 juni 2017 verklaart de gemachtigde de aanvraag van 8 december 2015 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond.

Het betreft de eerste bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoekers ter kennis gebracht op 27 juli 2017 en is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2015 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B., T. (R.R.: ...)

Geboren te B. Ts. op (...)1969

+ zoon: P., T. (R.R.: ...)

Geboren te B. op (...)1997

Nationaliteit: Mongolië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 26.04.2016, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor B. T., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 30.06.2017 in gesloten omslag).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkenen tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

1.3. Op 30 juni 2017 beslist de gemachtigde tevens om elk van de verzoekers een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen maken de tweede en derde bestreden beslissingen uit.

De tweede bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van B. T., dat als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: B., T.

Geboortedatum: (...)1969

Geboorteplaats: B. T.

Nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 05.01.2015, haar betekend op 27.01.2015.”

De derde bestreden beslissing betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van P. T., dat als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: P., T.

Geboortedatum: (...)1997

Geboorteplaats: B.

Nationaliteit: Mongolië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

*"1) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen
(...)*

1.Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de het beginsel van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet artikel 62 van de Vreemdelingenwet de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, de materiële motiveringsplicht houdt in dat motivering moet bestaan uit de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit is draagkrachtig en deugdelijk.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed...."

Aan artikel 62 van de Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St., nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993)

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Deze wet schrijft dus voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoekster lijdt aan chronische hepatitis B. Dit is een chronische infectie die op termijn kan lijden tot levercirrose en uiteindelijk tot leverkanker.

Dat deze ziekte dus een reëel risico inhoudt voor het leven.

Dat zij afhankelijk is van medicatie nl. Tenofovir maar dat deze medicatie de nieren mogelijks kan aantasten.

Dat zij aldus door specialisten dient opgevolgd te worden voor zowel de lever- als de nierfunctie door een internist-gastro-enteroloog en een nefroloog.

Dat de specialistische opvolging en behandeling van lever- en nieraandoeningen in Mongolië beschikbaar is.

Dat echter de toegankelijkheid van de zorgen en opvolging in Mongolië niet voorhanden is.

Dat verzoekster in Mongolië geen zorgverzekering heeft.

Dat in het verslag van de arts-adviseur stelt dat onverzekerden de volledige kost van de secundaire en tertiaire zorg moeten betalen:

"Wanneer je niet verzekerd bent, draag je de volledige kost van de zorg in de publieke secundaire en tertiaire gezondheidszorg zelf. De zorg in de primaire publieke sector wordt betaald door de overheid."

Dat volgens het reisadvies op de site van de Federale Overheid voor Mongolië de gezondheidszorg ontoereikend is:

"De kwaliteit van de gezondheidszorg is ontoereikend. Gezien de grote afstanden en de gebrekkige infrastructuur (...). Voordat ze medische diensten leveren, vragen dokters en ziekenhuizen altijd om een betaling in baar geld."

Dat volgens het verslag van de arts-adviseur de toegankelijkheid tot medicatie goed is;

"Medicatie is te krijgen in publieke ziekenhuizen of in de private sector. In stedelijk gebied, zoals Ulaanbataür, ligt de beschikbaarheid van de medicatie op de Nationale Essentiële Medicijnen Lijst dicht tegen de 100%".

Dat de vroegere woonplaats van verzoekster nl. Bayankhongor op ongeveer 506 km ligt van Ulaanbataar.

Dat het aangehaalde verslag van de WHO en het Ministerie van Volksgezondheid van Mongolië in het verslag van de arts-adviseur echter ook stelt dat er lacunes zijn in de toegang tot medicijnen op het platteland.

"In urban settings, the availability of essential medicines is close to 100%, but there are gaps in rural areas."

Vrije vertaling: "In stedelijke gebieden is de beschikbaarheid van essentiële medicijnen ongeveer 100%, maar er zijn lacunes in de plattelandsgebieden."

Dat in het verslag van de arts-adviseur wordt gesteld dat verzoekster "geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voorlegt en er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt."

Dat het feit dat verzoekster niet arbeidsongeschikt is, er niet toe leidt dat zij meteen werk zal vinden in Mongolië.

Dat de arts-adviseur stelt dat tweede verzoeker "zijn moeder financieel kan bijstaan".

Dat tweede verzoeker een mooie schoolcarrière heeft uitgebouwd in België en hij zich verder wil ontwikkelen op dat gebied. Daarbij komt dat hij de capaciteiten heeft om verder te studeren.

Verzoekster wil hem deze opportuniteit niet onzeggen.

Dat tenslotte de arts-adviseur acht dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer heeft waarbij ze terecht kan voor tijdelijke opvang en hulp.

Verzoekster is al meer dan 11 jaar niet meer in Mongolië geweest, ze heeft dus haar familie en vrienden al die jaren niet meer gezien. Daarbij komt dat ze is moeten vluchten voor familiaal geweld. Het is dus waarschijnlijk dat ze niet kan steunen op een sociaal vangnet in Mongolië.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat aldus de bestreden beslissing werd genomen zonder rekening te houden met de werkelijke toestand. De motivering is dan ook niet pertinent en draagkrachtig. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat de verzoekers in hun eerste middel, naast een aantal louter rechtstheoretische beschouwingen die op zich niet tot een nietigverklaring kunnen leiden, slechts een concrete kritiek naar voor brengen die betrekking heeft op de motieven van de beslissing en het bijbehorende advies die werden getroffen inzake hun medische verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de thans eerste bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekers met hun louter theoretische beschouwingen ook de tweede en derde bestreden beslissingen zouden viseren, is dit middel niet ontvankelijk bij gebrek aan een duidelijke uiteenzetting over de wijze waarop deze beslissingen de door de verzoekers geschonden geachte rechtsregels zouden schenden.

2.1.2. De verzoekers voeren onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Zij betogen dat de eerste bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. De voormelde bepalingen betreffen enkel de uitdrukkelijke motiveringsplicht, dit is de formele motiveringsplicht.

Zoals de verzoekers aangeven, houdt de formele motiveringsplicht in dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem of haar aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden akte duidelijk wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat “uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit” of dat de betrokkene “lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft”. Ter ondersteuning van dit besluit wordt uitdrukkelijk verwezen naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 juni 2017, dat tezamen met de eerste bestreden beslissing en onder een gesloten omslag aan de verzoekers werd ter kennis gebracht. De motieven van dit advies worden bijgevolg geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing. In dit advies wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat uit de bijgebrachte medische attesten blijkt dat de eerste verzoekster lijdt aan een leverfibrose ten gevolge van een chronische leverontsteking door het hepatitis B en D virus en dat ook de nierfunctie moet worden opgevolgd wegens de mogelijke gevolgen van de antivirale medicatie op de nieren. De ambtenaar-geneesheer

stelt vast dat deze aandoening een behandeling van 3 tot 5 jaar vereist, dat er geen medische tegenindicatie is om te reizen en dat er ook geen medische nood is aan mantelzorg. Tevens wordt met verwijzing naar de MedCOI-databank vastgesteld dat de medicatie en de specialistische opvolging voor de behandeling van lever- en nieraandoeningen beschikbaar is in Mongolië. Tot slot wordt ook omstandig gemotiveerd omtrent de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging in het land van herkomst.

De verzoekers maken niet concreet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt in tegendeel dat de verzoekers de motieven kennen. Zij brengen immers een inhoudelijke kritiek naar voor op de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 juni 2017.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voormelde beginselen van behoorlijk bestuur moeten worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die de eerste bestreden beslissing regelen.

Artikel 9ter, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit deze bepaling blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de betrokken vreemdeling lijdt aan een ziekte waardoor hij: a) een reëel risico loopt voor het leven of fysieke integriteit bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of b) bij de terugkeer een reëel risico loopt op het ondergaan van een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf.

Het komt enkel aan de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer toe om het al dan niet bestaan van deze risico's te beoordelen. De onderzoekbevoegdheid van de aangestelde ambtenaar-geneesheer wordt verder verduidelijkt in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de vreemdelingenwet: de ambtenaar-geneesheer kan de in de voorgelegde medische attesten vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, beoordelen, alsook de mogelijkheid van de behandeling, dit is de beschikbaarheid ervan, en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Bij deze beoordeling dient de ambtenaar-geneesheer zijn bevindingen af te toetsen aan de risico's, vermeld in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

Echter mag niet uit het oog worden verloren dat de thans eerste bestreden beslissing het antwoord betreft op een door een vreemdeling ingediende aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bij het indienen van een aanvraag komt het aan de aanvrager toe om de nodige elementen aan te brengen teneinde het bestuur in staat te stellen om met kennis van zaken te beoordelen of de betrokken aanvraag kan worden ingewilligd in het licht van de wettelijke bepalingen die deze aanvraag regelen. Zo moet de aanvrager, naast het bijbrengen van de nodige documenten om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden (artikel 9ter, §3, 1° tot en met 3°, van de vreemdelingenwet), bij de aanvraag ook alle nuttige en recente inlichtingen overmaken aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft (artikel 9ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet).

De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in voorliggend geval dus evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling zelf de nodige concrete elementen moet aanbrengen opdat de verweerder en de ambtenaar-geneesheer kunnen beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet. De verplichting die *in casu* rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

In casu blijkt dat de ambtenaar-geneesheer op 30 juni 2017 een advies heeft uitgebracht waarbij hij de medische toestand van de eerste verzoekster beoordeelt en waarbij hij tevens ingaat op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de nodige zorgen in haar land van herkomst, Mongolië.

Het advies van 30 juni 2017 luidt als volgt:

*“NAAM: B., T. (R.R.: ...)
Vrouwelijk
nationaliteit: Mongolië
geboren te B. T. op (...) 1969
adres: (...)*

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 08.12.2015.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- SMG d.d. 10/11/2015 van Dr. H. F., internist-gastro-enteroloog
- SMG d.d. 30/??/2015 van Dr. K. v. H., huisarts
- Consultatieverslag d.d. 17/08/2015 van Dr. F.
- Verslag histologisch onderzoek van de lever d.d. 19/08/2015 idem als dat van 14/09/2015 van Dr. F.
- Consultatieverslag en labo-uitslag d.d. 05/11/2015 van Dr. F.
- SMG &d. 12/06/2017 van Dr. F.
- Consultatieverslag en labo-uitslag d.d. 04/04/2017 van Dr. F.

- Verslag leverbiopsie d.d. 28/07/2015 van Dr. M. L., anatoompatholoog
- Consultatieverslag d.d. 13/07/2015 van Dr. F.

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stukken weerhoud ik dat het gaat om een 48-jarige vrouw met leverfibrose ten gevolge van een chronische leverontsteking door het hepatitis B en D virus. Sinds september 2015 wordt zij hiervoor halfjaarlijks opgevolgd bij een internist-gastro-enteroloog en medicamenteus behandeld met een antiviraal middel; nl. tenofovir (Viread).

Wegens mogelijke aantasting van de nieren door tenofovir dient de nierfunctie ook opgevolgd te worden.

Afhankelijk van de evolutie van de leverontsteking zal deze opvolging en behandeling 3 tot 5 jaar nodig zijn.

Uit het voorgelegde medische dossier blijkt geen medische tegenindicatie om te reizen en ook geen medische nood aan mantelzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

<i>Aanvraag Medcoi</i>	<i>met het unieke referentie nummer</i>
	<i>BMA9497</i>
<i>Aanvraag Medcoi</i>	<i>met het unieke referentienummer</i>
	<i>BMA7550</i>

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat specialistische opvolging en behandeling van lever- en nieraandoeningen in Mongolië beschikbaar is.

De noodzakelijke medicatie, tenofovir, is beschikbaar.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname:

In Mongolië is een aansluiting bij de ziektekostenverzekering verplicht. Werknemers uit de formele sector dienen 4% van hun loon bij te dragen en herders, zelfstandigen en studenten dienen een vast bedrag te betalen.

Wanneer je niet verzekerd bent, draag je de volledige kost van de zorg in de publieke secundaire en tertiaire gezondheidszorg zelf. De zorg in de primaire publieke sector wordt betaald door de overheid.

Wanneer je wel verzekerd bent, betaalt het Health Insurance Fund een deel van de kosten gemaakt in publieke secundaire en tertiaire zorg. De verzekerde betaalt respectievelijk 10% en 15% van de gemaakte kosten. De voordelen bevatten ook traditionele medicijnen bij een hospitalisatie en het langdurig verblijf in sanatoria.

Er bestaat de gewoonte bij zelfstandigen en herders om pas een ziektekostenverzekering aan te gaan, wanneer er nood is aan verzorging.

De Gezinscentra (Family Health Centre) behoren tot de private sector, maar krijgen een subsidie wanneer ze hulp bieden aan armen, bejaarden, kwetsbaren en mensen uit verafgelegen gebieden. Daarnaast zijn er ook private ziekenhuizen die erkend zijn door het Health Insurance Fund en ook subsidies ontvangen.

Medicatie is te krijgen in publieke ziekenhuizen of in de private sector (apothekers). In stedelijk gebied, zoals Ulaanbataar, ligt de beschikbaarheid van de medicatie op de Nationale Essentiële Medicijnen Lijst dicht tegen de 100%.

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van oorsprong.

Bovendien geldt deze beslissing eveneens voor haar meerderjarige zoon, P. T. Ook hij kan zijn moeder financieel bijstaan. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zouden kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen in Mongolië geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben bij wie zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Ten slotte dient vermeld te worden dat betrokkenen een beroep kunnen doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.

Conclusie:

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de leverfibrose ten gevolge van een besmetting met het hepatitis B en D virus, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat opgevolgd en behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Mongolië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Mongolië."

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de door de verzoekers in hun middel aangehaalde aandoeningen en de aangehaalde behandeling en opvolging niet betwist. De ambtenaar-geneesheer onderzoekt aan de hand van divers bronnenmateriaal de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en opvolging in het land van herkomst.

De verzoekers erkennen in hun eerste middel uitdrukkelijk dat de nodige specialistische opvolging en behandeling beschikbaar is in hun land van herkomst. Zij betwisten wel de toegankelijkheid van de nodige zorgen.

Waar wordt gesteld dat de verzoekster geen zorgverzekering heeft in Mongolië, beperkt zij zich tot een loutere bewering die met geen enkel concreet element wordt gestaafd. Met dergelijke blote beweringen worden de concrete bevindingen van de ambtenaar-geneesheer niet onderuit gehaald. De verzoekers verliezen uit het oog dat de ambtenaar-geneesheer heeft vermeld dat de aansluiting bij de ziektekostenverzekering in Mongolië verplicht is, dat werknemers 4% van hun loon afdragen terwijl herders, zelfstandigen en studenten een vast bedrag betalen. De verzoekers maken niet concreet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid zouden zijn om zich in hun land van herkomst aan te sluiten bij de ziektekostenverzekering.

De verzoekers kunnen zich voorts niet dienstig beroepen op het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Het betreft immers zeer algemene vermeldingen omtrent de gezondheidszorg in Mongolië, en het advies is bovendien gericht op Belgische toeristen. Het spreekt voor zich dat de toegang van Belgische toeristen tot de Mongoolse gezondheidszorg kan verschillen van de situatie voor de eigen Mongoolse onderdanen. Het is niet omdat aan toeristen baar geld wordt gevraagd, dat ook de eigen onderdanen hieraan worden onderworpen. Het reisadvies op de site van de Federale Overheid is *in casu* dan ook niet relevant. Dit geldt des te meer nu de informatie in het reisadvies heel algemeen van aard is, terwijl de ambtenaar-geneesheer zich heeft uitgesproken over de (beschikbaarheid en de toegankelijkheid) van de specifieke behandeling en de specifieke aandoening van de eerste verzoekster. De verzoekers maken dan ook niet aannemelijk dat een dergelijk algemeen reisadvies zou ingaan tegen de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 30 juni 2017.

De verzoekers betwisten verder niet dat de benodigde medicatie in stedelijke gebieden, zoals Ulaanbaatar, dicht tegen de 100% ligt. Zij betogen echter dat hun vroegere woonplaats op ongeveer 506 kilometer ligt van Ulaanbaatar en dat in het verslag van de 'WHO', dat ook door de ambtenaar-geneesheer werd gehanteerd, wordt gesteld dat er lacunes zijn in de toegang tot medicijnen op het platteland.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekers, op wie als aanvragers onmiskenbaar de verplichting rustte om hun aanvraag op zorgvuldige wijze te ondersteunen met de nuttige en recente gegevens betreffende de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling (*cf.* artikel 9ter, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet), hebben nagelaten om deze argumentatie aan te voeren

in het kader van hun aanvraag. Zij kunnen van de verweerder en van de ambtenaar-geneesheer dan ook niet verwachten dat zij rekening zouden houden met de specifieke woonplaats van de verzoekers in hun land van herkomst. Bovendien kan ook uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel blijken dat moet worden onderzocht of de nodige medische zorgen beschikbaar en de toegankelijk zijn *“in het land van herkomst”*, zodat hieruit alvast niet blijkt dat tevens rekening moet worden gehouden met de specifieke woonplaats van de betrokken vreemdeling in het land van herkomst.

Wat het rapport van de ‘WHO’ betreft, merkt de Raad op dat hieruit blijkt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid goed is in stedelijke gebieden. Het is de Raad als annulatierechter niet mogelijk om uit te zoeken of verzoeksters beweerde woonplaats in Mongolië al dan niet (in de buurt van) een stedelijk gebied ligt. De verzoekster toont dan ook niet concreet aan dat de informatie omtrent de lacunaire toegang tot medicijnen op het platteland op haar specifieke situatie van toepassing is.

Bovendien bevat het advies van de ambtenaar-geneesheer eveneens het volgende motief: *“Ten slotte dient vermeld te worden dat betrokkenen een beroep kunnen doen op het REAB-programma van de International Organisation for Migration (IOM). De IOM wil de zelfstandigheid en integratie van mensen die terugkeren naar hun herkomstland verbeteren door ze te assisteren bij hun terugkeer en hun reïntegratie. Zo kunnen ze beschikken over microkredieten om hen te ondersteunen bij de opbouw van een nieuw leven.”* De verzoekers betwisten dit motief niet.

De Raad stelt verder vast dat de verzoekers niet betwisten dat er geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid werd voorgelegd. In tegendeel blijkt uit de bij de aanvraag gevoegde documenten dat de verzoekster ook daadwerkelijk werkt. In of bij de aanvraag hebben de verzoekers ook op geen enkel ogenblik te kennen gegeven dat de eerste verzoekster om deze of gene reden in haar land van herkomst geen mogelijkheid heeft tot tewerkstelling. Nog minder brachten de verzoekers hieromtrent enig begin van bewijs bij. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, noch feitelijk onjuist dat de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat er geen elementen zijn in het dossier die erop wijzen dat de verzoekster geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in haar land van herkomst. Het komt de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor dat deze mogelijkheid tot tewerkstelling in het land van herkomst mee wordt betrokken in het onderzoek naar de toegankelijkheid van de nodige medische zorgen in het land van herkomst. Waar de verzoekers stellen dat het niet zeker is dat de eerste verzoekster meteen werk zal vinden, is dit een louter hypothetisch betoog. Een dergelijk betoog kan geen afbreuk doen aan de redelijke bevindingen van de ambtenaar-geneesheer.

Waar de verzoekers stellen dat de zoon van de verzoekster in België een mooie schoolcarrière heeft uitgebouwd en hij zich verder wil ontwikkelen op dat gebied, dat hij de capaciteiten heeft om verder te studeren, en dat de verzoekster hem deze opportuniteit niet wil ontfagen, doet dit niets af aan het feit dat de eerste bestreden beslissing ook werd genomen ten aanzien van haar zoon. Ook deze argumentatie is bovendien volledig nieuw. De verzoekers hebben hieromtrent immers niets gezegd in of bij hun aanvraag, zodat de ambtenaar-geneesheer er uiteraard ook geen rekening mee kon houden. Gelet op de bij de aanvraag voorgelegde gegevens, dient te worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer op goede gronden vaststelt dat ook de tweede verzoeker mee kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. De wens van de verzoekers, dat de tweede verzoeker in België zou studeren, betreft een loutere opportuniteitskritiek, waarmee echter niet de onwettigheid van de eerste bestreden beslissing wordt aangetoond.

Waar de verzoekers ten slotte stellen dat zij al meer dan 11 jaar niet meer in Mongolië zijn geweest, en de verzoekster dus haar familie en vrienden al die jaren niet meer heeft gezien, dat daarbij nog komt dat ze is moeten vluchten voor familiaal geweld, en het daardoor waarschijnlijk is dat ze niet kan steunen op een sociaal vangnet in Mongolië, stelt de Raad vast dat de verzoekster ongeveer 49 jaar is, en zij dus veel langer in Mongolië verbleven heeft dan in België. Het feit dat zij door familiaal geweld is moeten vluchten, wat overigens niet op concrete wijze wordt aangetoond, betekent verder overigens niet dat de verzoekers geen enkel sociaal vangnet meer zouden hebben in Mongolië. Minstens maken de verzoekers niet aannemelijk dat dit wel het geval zou zijn.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de motieven van de eerste bestreden beslissing, en het bijbehorende advies van de ambtenaar-geneesheer, zouden wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Hun betoog laat niet toe te concluderen dat deze is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt wanneer hij zich uitsprekt over een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

2.1.4. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“2) Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel

Verzoekers roepen ook de schending van het redelijkheidsbeginsel in.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RvVn0 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekers vele jaren ongemoeid werden gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort met geldig visum meer kunnen voorleggen, en dat verzoekers om die reden het land zouden moeten verlaten.

Dat het eveneens tegen alle redelijkheid ingaat dat verzoekster zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst terwijl de behandelende artsen van verzoekster een regelmatige opvolging door een specialist aanraden.

Dat verzoekers ook al de tijd ongemoeid werd gelaten.

Dat verzoekster zich heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving door onder meer een certificaat Nederlands als tweede taal te halen en de inburgeringscursus 'Maatschappelijke oriëntatie' te volgen, (stuk 2-3)

Dat verzoekster sinds 11.03.2013 een deeltijdse arbeidsbetrekking heeft bij BVBA S. (stuk 4)

Dat verzoeker al jaren succesvol onderwijs in het Nederlands volgt en voor elk jaar slaagt. Dat hij dus perfect geïntegreerd is in België, (stuk 5)

Dat verzoekers reeds lange tijd in België zijn en menen dan ook een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van hun langdurig verblijf.

Dat het dan ook niet redelijk voorkomt om verzoekers nu nog een bevel om het grondgebied te verlaten, bijlage 13 te betekenen.

Dat verzoekers immers al vele jaren in België hebben verbleven in afwachting van de afhandeling van hun hangende procedures.

Dat omwille van de behandelingsduur van hun aanvraag er een algemeen gedoogbeleid wordt gevoerd opzichtens de aanvrager.

Dat dit in hoofde van verzoekers ook dient te gelden.

Dat het redelijk voorkomt hun nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoekers de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat verzoekster verder de noodzakelijke medische behandelingen kan blijven ondergaan.

Dat verzoekster immers voor haar gezondheidstoestand volledig afhankelijk is van de behandelingen die zij hier in België ontvangt.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekers de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet betwisten, namelijk: *“Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of een geldig visum.”*

De verzoekers betogen dat het tegen alle redelijkheid ingaat dat zij vele jaren ongemoeid werden gelaten en zij daardoor uiteraard geen geldig paspoort met geldig visum meer kunnen voorleggen. De Raad stelt echter vast dat deze loutere mening van de verzoekers niets afdoet aan de correcte motieven van de bestreden beslissingen. Bovendien maken zij niet aannemelijk dat het feit dat zij jaren ‘ongemoeid’ werden gelaten hen zou ontheven van de wettelijke verblijfsverplichtingen.

Verder stelt de Raad vast dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekers niet aannemelijk hebben gemaakt dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op kennelijk onredelijke wijze ongegrond werd verklaard. Daarom maken zij evenmin aannemelijk dat het tegen alle redelijkheid in zou gaan dat zij zouden moeten terugkeren naar het land van herkomst terwijl de behandelende artsen van de verzoekster een regelmatige opvolging door een specialist aanraden. De verzoekers hebben immers niet aannemelijk gemaakt dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 juni 2017, waarin deze motiveerde dat de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk zijn, kennelijk onredelijk zou zijn of dat het zou berusten op een onzorgvuldige feitenvinding.

De verzoekers hebben het verder over het feit dat zij geïntegreerd zijn en dat de eerste verzoekster een halftijdse arbeidsbetrekking heeft. Zij menen een verblijfsrecht te kunnen doen gelden op basis van hun langdurig verblijf. De Raad merkt op dat het de verzoekers vrij staat een aanvraag te doen om machtiging tot verblijf indien zij menen op bepaalde gronden in aanmerking te komen op een verblijfsmachtiging. Met hun loutere beweringen maken de verzoekers echter niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk zou zijn om hen, gelet op de niet-betwiste motieven van de bestreden beslissingen, een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. De verzoekers maken voorts niet aannemelijk uit welke wettelijke bepaling, algemeen rechtsbeginsel, of beginsel van behoorlijk bestuur zou blijken dat langdurig verblijf, een halftijdse arbeidsbetrekking, of integratie, de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg zou staan. Bovendien voorziet artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet dat in het geval van artikel 7, eerste lid, 1°, van diezelfde wet, een bevel om het grondgebied te verlaten *“moet”* worden afgegeven. Het redelijkheidsbeginsel kan niet ingaan tegen duidelijke wettelijke bepalingen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE